

ROMANA

Széles a világ
– nagy a szerelem

Catherine Spencer

A legforróbb nyár

Minden jog fenntartva. Jelen kiadvány bármely részét tilos a kiadó írásos engedélye nélkül módosítani, sokszorosítani, bármilyen elektronikus vagy gépi formában és egyéb módon közzétenni vagy terjeszteni, beleértve a fénymásolást, felvételkészítést és mindenfajta információtároló vagy -visszakereső rendszert; kivételt képez a kritikus, aki kritikájában rövid szakaszokat idézhet belőle. Ez a kiadvány a Harlequin Books S.A.-val létrejött megállapodás nyomán jelenik meg. Jelen mű kitalált történet. A nevek, személyek, helyszínek és események a szerző képzeletének termékei, vagy fiktív módon alkalmazza őket. Bármely hasonlóság élő vagy halott személlyel, üzlettel, vállalattal, eseménnyel vagy helyszínnel teljes mértékben a véletlen műve, és nem a szerző szándékát tükrözi.

§ All rights reserved. Without limiting the generality of the foregoing reservation of rights, no part of this publication may be modified, reproduced, transmitted or communicated in any form or by any means, electronic or mechanical, including photocopy, recording or any information storage and retrieval system, without the written permission of the publisher, except for a reviewer, who may quote brief passages in a review. This edition is published by arrangement with Harlequin Books S.A. This is a work of fiction. Names, characters, places and incidents are either the product of the author's imagination or are used fictitiously, and any resemblance to actual persons, living or dead, businesses, companies, events or locales is entirely coincidental and not intended by the author.

© Spencer Books Limited, 2007 – Harlequin Magyarország Kft., 2017

A ROMANA 617. eredeti címe: *The Greek Millionaire's Mistress* (Harlequin Mills & Boon, Modern Romance)

• Magyarra fordította: *Czárán Judit*

Nyomtatásban megjelent a ROMANA 617. számában, 2017

Átdolgozott kiadás

ISBN 978-963-448-048-8

• *Kép:* iStockphoto

A HARLEQUIN® és™ a Harlequin Enterprises Limited vagy a konszern leányvállalatai tulajdonában álló védjegy, amelyet mások licencia alapján használnak.

Magyarországon kiadja a Harlequin Magyarország Kft., 2017

• *A kiadó és a szerkesztőség címe:* 1122 Budapest, Városmajor u. 11.

• *Felelős kiadó:* dr. Bayer József

• *Főszerkesztő:* Vaskó Beatrix

• *Telefon:* +36-1-488-5569; *e-mail cím:* harlequin@eharlequin.hu

Kiadónk újdonságairól, a megrendelési lehetőségekről honlapunkon is tájékozódhat:

www.harlequin.hu

Az e-book formátumot előállította:

BOOK&walk

www.bookandwalk.hu

1. FEJEZET

A zenekar közelében levő helyéről Mikos alaposan végigpásztázta az egész helyiséget, majd a tekintete megállapodott egy fiatal nőn, aki éppen Angelo asztala felé tartott. Vajon ki lehet? És hogyhogy eddig nem vette észre? Hiszen mindjárt éjfél, jó három órája tart már a parti.

Úgy tűnt, hogy a nő egyedül van, és mintha hozzá hasonlóan inkább csak szemlélődni akarna, nem mulatni, mint a többi vendég. Csak az a különbség, hogy ő, Mikos, sokkal jobban álcázza magát, hiszen róla aztán végképp nem sokan tudják a jelenlevők közül, hogy nemcsak Angelo bizalmasaként és helyetteseként van itt, hanem egyben kötelességet is teljesít.

A nő úgy tett, mint aki a háttérben akar maradni – de akkor vajon miért vesz fel ilyen izgalmas, mélyen dekoltált, a mályva és tengerkék különböző árnyalataiban pompázó, testhez álló ruhát?

Még egyszer körülnézett, majd odaintett egy biztonsági őrt, és elindult a virágoktól takart ablakmélyedés felé, ahova a szép idegen behúzódott.

Sötét hajával és a sötét szemével akár görög is lehetett volna, de ő eleget mozgott már jó módú külföldi fiatalok társaságában, hogy tudja: ez a nő nem idevalósi. Első ránézésre amerikaiak tippelte, úgyhogy angolul szólította meg.

– Bocsánat, azt hiszem, mi még nem ismerjük egymást.

A nő nem látszott nagyon meglepettnek, és hanyagul csak ennyit mondott.

– Igen, valóban nem. De nem maga itt az egyetlen, aki nem ismerek.

Mikos nem jött rá mindjárt, milyen akcentusban beszél, de abban biztos volt, hogy még soha nem látta őt. A nőnek ugyanis olyan arca volt, amit nem egykönnyen felejt el.

– Akkor engedje meg, hogy bemutatkozzam. Mikolas Christopoulos a nevem.

És azért vagyok itt, hogy mindent megtudjak magáról, amit csak lehet, tette hozzá gondolatban.

– Örülök, hogy megismerhetem – válaszolta a nő udvariasan. – Engem meg Gina Hudsonnak hívnak.

– De nem amerikai, ugye?

– Nem – felelte a nő a zenekart megszegyenítő dallamos nevetéssel. – Kanadai. Talán van ezzel valami gondja?

Mikos gondolatban végigfutott a meghívottak listáján, és szinte biztos volt benne, hogy azon kanadai állampolgárságú személy nem szerepelt.

– Nem, dehogy. És megkérdezhetem, kivel van itt?

– Senkivel. Egyedül jöttem, és egy megbízást teljesíték.

Szóval dolgozik. Nos, ez nagyon is elképzelhető, de abban biztos volt, hogy nem a Tyros cég alkalmazottja. Angelo ugyanis igazi régi vágású macsó, aki szinte soha nem dolgozik nőekkel. Más dolgokra viszont – nyolcvanéves kora ellenére – nagyon is szívesen használja őket. Lehet, hogy ez az ifjú hölgy is valamilyen módon hozzá tartozik?

Ez a gondolat nagyon nem tetszett neki.

– És mégis milyen megbízásról van szó? – érdeklődött a kelleténél kicsit élesebb hangon, és közben ügyesen eltávolította a nőt Angelo látóteréből.

– Cikket írok egy vancouveri magazinnak. Nem tudom, tudja-e, hogy Vancouver Kanada nyugati partján...

Ám ő nem hagyta, hogy befejezze.

– Tudom, hol van Vancouver – mondta kicsit sértődötten. – A Hesperus Internationalnek dolgozom. Bizonyára nem árulok el titkot veled, hogy a cégnek a ma esti díszvendégünk a tulajdonosa. Nyaranta két luxushajóutat is szervezünk Vancouverből Alaszkába. Gyönyörű város.

– Az – felelte a nő csillogó szemmel. – Lélegzetelállító.

Akárcsak te, gondolta magában Mikos. Már messziről roppant vonzónak találta a lányt, de közlőről még sokkal erősebb hatást gyakorolt rá. Istenem, milyen elképesztően csinos! Az alakja

mint egy nimfáé, a bőre makulátlan, a nevetése meg egyenesen szívet melengető. Nem emlékezett, hogy valaha is találkozott volna olyan nővel, aki már az első pillanatban így lenyűgözte. Uralkodnia kellett magán, hogy ne nyújtsa ki felé a kezét, és ne érintse meg a bőrét, hogy tényleg olyan bársonyos-e, mint amilyennek látszik.

– Csodálkozom, hogy valaki, aki Vancouverben él, egyáltalán felfigyel erre a mi kis összejöveteleinkre. Hogyan kapta a feladatot?

– Lehet, hogy maga minket afféle faragatlan északiaknak tart, Mr. Christopoulos, de higgye el, azért van némi kapcsolatunk a külvilággal. Angelo Tyrost Kanadában is ismerik, a nyolcvanadik születésnap partija nemzetközi eseménynek számít. És ha belegondol, hogy mennyi görög él Vancouverben, és hogy a Tyros cég onnan is indít luxushajóutakat, igazán nem meglepő az élénk médiaérdeklődés.

Mikos egy gyors oldalpillantással megállapította, hogy a nő gyönggyel kivarrt táskájában simán elfér egy diktafon vagy jegyzetfüzet.

– Az igaz, hogy minden, ami Angelo Tyrosszal történik, eseményszámba megy, de akkor is furcsállom, hogy valaki ilyen messziről eljöjjön hozzánk egy kis...

– Persze, igaza van – vágott a szavába a nő. – Ezért is döntöttem úgy, hogy összekötöm a kellemeset a hasznossal, és ha végeztem a munkámmal, itt maradok még pár hétre, és felfedezem egy kicsit a görög szigetvilágot.

Olyan meggyőzően adta elő mindezt, hogy Mikos hajlott rá, hogy higgyen neki. Csakhogy őt nem azért fizetik, hogy *majdnem* higgyen. Neki száz százalékban biztosnak kell lennie a dolgában. Ezt várja tőle Angelo is, aki az elmúlt években nem egyszer kapott már halálos fenyegetést.

Semmi pénzért nem kockáztatta volna, hogy veszélybe sodorja az öreget, még ha ez a veszély adott esetben szó szerint selyembe csomagolva bukkan is fel.

Megfogta Gina könyökét, és határozott léptekkel végigvezette a rámenős fotóriporterek sorfala előtt.

– Nos, lehet, hogy maga elsősorban dolgozni jött ide, de ezt a partit mégis olyanoknak szervezték, akik jól akarják itt érezni magukat – mondta. – Én sem csak szórakozni jöttem, de egy időre elfelejthetnénk a munkát, és táncolhatnánk egyet. Mit gondol?

– Biztos benne, hogy a főnöke nem fogja rossz néven venni?

Mikos vetett egy pillantást Angelo asztala felé, akinek szemlátomást éppen egy fölé hajoló nő dekoltázsra kötötte le a figyelmét.

– Szerintem észre se fogja venni.

Gina követte a pillantását, majd cinkos mosollyal megjegyezte:

– Alighanem igaza van.

– Akkor ne is vesztegessük tovább a drága időt.

– Jó, menjünk, én is szívesen táncolnék egyet – közölte Gina rövid habozás után.

– Ezt nyugodtan itt hagyhatja – közölte Mikos, és gáláns mozdulattal lehúzta Gina válláról a retiküljét, majd eldugta a falikárpit mögé. – Itt biztonságban lesz.

Aztán váltott egy pillantást Theo Keramidisszel, a hivatalos biztonsági szolgálat tőlük pár méterre álló emberével, majd átkarolta Gina derekát, és a táncparketre vezette.

A zene áradt, a vendégek táncoltak, őket meg újra és újra egymásnak nyomta a tömeg. Ha akartak sem tehettek volna ellene semmit: egy futó érintés itt, egy izgalmas mozdulat ott... Persze Mikosnak semmi kifogása nem volt a dolog ellen, sőt. Úgy gondolta, a kötelességét már teljesítette, most már nyugodtan élhet a pillanatnak. Ami, ha rajta múlik, sosem érne véget.

Első pillanattól érezte, hogy szikrázik köztük a levegő, mégpedig úgy, ahogy ez csak egy férfi és egy nő között lehetséges. Sok nővel volt már dolga életében, ismerte a hirtelen fellángoló testi vágyat, de ebben az esetben mintha másról lenne szó. Úgy érezte, mintha igazi kapcsolat lenne kialakulóban kettőjük közt. Gina Hudson valahogy nem olyan, mint a többi nő. Pedig nem szabad kivételes lényként tekintenie rá, hiszen ezzel a szakmája legfőbb parancsát szegné meg.

Ami egyszerűen tűrhetetlen. Még soha életében nem engedte meg magának, hogy egy nő szépsége elvonja a figyelmét a feladatáról. A legjobb talán az lenne, ha rábízná őt a csapata

valamelyik elfogulatlan tagjára. De nem volt képes rá, ellenkezőleg. Megvárta, amíg a zenekar egy lassú számot kezd játszani, és akkor még szorosabban magához ölelte a lányt.

Akinek olyan karcsú és törekeny volt a teste, hogy szinte egy kézzel átérte a derekát. Ráadásul ha kicsit lejjebb csúsztatta rajta a kezét, akkor érezte a csípője finom domborulatát, feljebb meg a melle leheletfinom, pucér bőrét oldalról a kivágott estélyi ruhában.

Mikor rájött, hogy milyen intim tájaira tévedt a lány testének, hirtelen forróságot érzett az ágyékában, amitől egy pillanat alatt cserben hagyta legendás hidegvére.

Gina azonban szemlátomást semmit nem észlelt az állapotából, és csak nézett rá a hosszú, söprűs szempillája alól.

– Maga athéni, Mr. Christopoulos? – kérdezte.

– Nem – nyögte ki nagy nehezen, mikor sikerült végre megszólalnia. – Egy kis faluból származom Görögország északnyugati részéből. És szólítson Mikosnak. Hivatalosan Mikolas a keresztnemem, de a Mikost jobban szeretem.

Közben kis híján összeütköztek egy idősebb párral, úgyhogy Ginával a karján gyorsan lépett egyet hátra. Legnagyobb meglepetésére a lány olyan könnyed mozdulattal követte, mintha összeszokott pár lennének. Ő pedig úgy érezte, esztét veszti Gina selyemruhájának a suhogásától, és attól, ahogy a lány nekinyomta a mellét a felsőtestének.

Aztán egyszer csak elhallgatott a zene.

– Nos, lehet még valamit tudni Gina Hudsonról? – kérdezte a szokásosnál kicsit szaporábban véve a levegőt. – Például hogy mivel tölti az idejét, mikor épp nem ír cikket az újságjának?

A lány arcán furcsa, elkínzott mosoly suhant át, amit a következő pillanatban csengő kacagással próbált ellensúlyozni.

– Semmi izgalmasat nem csinálok – mondta sajnálkozva.

Te magad viszont annál izgalmasabb vagy, gondolta magában Mikos, majd átkarolta Gina vállát, és visszakísérte a retiküljéhez.

– És mióta él Athénban? – kérdezte a lány, nyilvánvalóan azért, hogy ne magáról kelljen beszélnie.

– Még tinédzser voltam, mikor idekerültem dolgozni. – Önkéntelenül is elmosolyodott, mikor eszébe jutottak azok az idők. – Vagyis iszonyú régóta.

Gina az ablakból lenézett a Vasilissis Sofias sugárútra, és vágott egy grimaszt.

– És magát nem zavarja ez az örült nagy forgalom? Meg a zaj, meg a rossz levegő?

– Nem, ha időnként van hova elmenekülnöm. Ezek szerint maga nem lelkesedik a nagyvárosi életért.

– Régen szerettem, de most már egy ideje az Öböl-szigeteken élek a családommal.

Mikos kissé meghökkent. Úgy saccolta, hogy a lány a húszas évei elején járhat, vagyis annál idősebb, hogy a szüleinél lakjon, ahhoz viszont még túl fiatal, hogy egyedül eltemetkezzen egy szigeten.

– Nekem is van egy kis saját tengerpartom – jegyezte meg mintegy melleleg, és vetett egy oldalpillantást a kollégájára, Theóra, aki ezt alig észrevehető biccentéssel nyugtázta. – Meg egy lakásom itt a Likavitos-dombon.

– Likavitos-domb? Ez nekem nem mond semmit. Sajnos egyáltalán nem ismerem Athént.

Pont ahogy várta. A mellettük levő asztalnál hangosan nevetni kezdett valaki, úgyhogy közelebb kellett hajolnia a lányhoz, hogy hallja, amit mond. És közben titokban belélegezte a parfümje bódító illatát.

– Mi lenne, ha szerezni magunknak egy italt, és felmennénk vele a szálloda tetőteraszára? Onnan jól körbe tudom mutogatni magának a várost, és ráadásul nem kell kiabálnunk, hogy halljuk egymást.

A lány egy pillanatra elgondolkodott, aztán oldalra billentve a fejét azt mondta:

– Hát, az igaz, hogy itt elég nagy a zaj.

– Akkor várjon meg itt, mindjárt visszajövök.

A bárpultnál odalépett hozzá Theo, ő pedig halkán megkérdezte.

- Na, volt valami a táskájában?
- Nem, semmi különös – felelte a biztonsági őr. – Egy érvényes sajtóigazolvány, némi készpénz és a szokásos női dolgok: fésű, rúzs, tükör, mentacukor meg ilyenek. – Majd megkopogtatta a zakója felső zsebét, és hozzátette: – Meg persze a szállodai szobájának a kulcsa. A régi fajta, amibe bele van gravírozva a szobaszám.
- Sajtóigazolvány? Nos, ez stimmel. Ugyanis azt állította, hogy egy magazinnak dolgozik.
- Akkor úgy látszik, igazat mondott.
- Igen, nagyon úgy néz ki. – Mikos alig tudta leplezni a megkönnyebbülését. – Jó munkát végeztél, Theo. Nem bánod, ha most egy időre magadra hagylak?
Theo arcára kaján mosoly ült ki.
- Meddig? Amíg ki nem deríted, melyik szállodában szállt meg?

A Grande Bretagne tetejéről pompás kilátás nyílt a városra. Mivel az elegáns, ódon szálloda a városközpont egyik legelőkelőbb negyedében volt található, odafentről rá lehetett látni a Szintagma térre, a Parlamentre és a Nemzeti Kertre, és előnyös fekvése miatt innen gyalog is könnyen meg lehetett közelíteni számos nevezetességet, mindenekelőtt az Akropoliszt és az Elnöki Palotát.

Normális körülmények között Gina úgy szívtá volna magába a sok új információt, mint a szivacs, de pillanatnyilag egyszerűen képtelen volt bármire is odafigyelni azon kívül, hogy mikor ér hozzá Mikos Christopoulos szmokingjának az ujja ismét az ő meztelen karjához.

A férfi olyan közel állt hozzá, hogy mikor megszólalt, a lélegzete súrolta az arcát. A hangja mély volt és érzéki, és csábosabb, mint a legfinomabb csokoládé. Elképesztően férfias kisugárzása körbefonta őt, és olyan erotikus feszültséggel töltötte meg a levegőt, ami egyszerűen nem eresztette, és amiben csak vergődött, mint egy csapdába esett pillangó.

Ám a férfi szemlátomást egyáltalán nem volt tisztában vele, milyen hatással van rá, mert továbbra is csak magyarázott neki.

- Az ott lent a Kolonaki, Athén egyik legnépszerűbb negyede, amit diplomata negyednek is szoktak hívni, pedig vannak benne üzletek és exkluzív lakóépületek is.

- De maga ugye nem ott lakik? – kérdezte szórakozottan, miközben kétségbeesetten próbált érdeklődőnek tűnni. – A bálteremben mintha egy másik városrészt említett volna.

- Igen, az a Likavitos-domb – felelte a férfi, majd meleg kezét a vállára téve kissé oldalra fordította őt. – Innen az is jól látszik, nézze, ott van. De dolgozni Kolonakiban dolgozom, a Tyros-irodaházban.

A Tyros név említése egy pillanat alatt visszahozta Ginát a földre, mert eszébe juttatta, miért is van ő Görögországban.

- Tulajdonképpen mióta dolgozik maga Angelo Tyrosnak? – kérdezte tőle telhetően közömbös hangon.

- Ó, az eddigi életemnek legalább a felét nála töltöttem, csak nem mindig ugyanabban a pozícióban, mint most.

- Akkor maga nagyon jól ismeri őt, igaz?

- Csak annyira, mint mindenki más.

- És milyen ember? Úgy értem, azon kívül, hogy híres és gazdag.

Mikos egy darabig gondolkodott, csak aztán válaszolt.

- Elpusztíthatatlan. Mint tudja, már nyolcvanéves, és nemcsak az elnökséget vezeti még mindig, hanem ténylegesen is ő irányítja a céget. Már reggel kilenckor ott ül az íróasztalánál mindennap, és ezt az összes munkatársától is elvárja. Büszke rá, hogy egyetlen nap sem volt az életében, amikor ne dolgozott volna. Akkor is dolgozott, mikor meghalt a felesége, és akkor is, mikor három évvel ezelőtt a fia halálos balesetet szenvedett autóversenyzés közben.

Jellemző, gondolta Gina keserűen. Kit érdekel a család, ha helyette lehet még egy kis pénzt keresni?

- És ezt az embert maga csodálja?

- Tisztelem őt, hálás vagyok neki, és igen, kedvelem is. Nem mindenben egyezik a véleményünk,

de az biztos, hogy Angelo Tyros nélkül én ma nem tartanék ott, ahol tartok.

Ezt akár az anyám is mondhatta volna, dühöngött magában Gina.

Nyilván látszott rajta a rosszallás, mert Mikos kérdően felvonta a szemöldökét. Ő pedig csak most vette észre, hogy nem barna a szeme, ahogy ez elvárható lenne egy férfitől, aki minden szempontból úgy néz ki, mint egy görög isten, hanem világoszöld. Viszont a szempillája sűrű, hosszú és koromfekete. És nagyon okos a tekintete. Valószínűleg fel kell kötnie a gatyáját, aki túl akar járni az eszén.

Ezt jó lesz nem elfelejteni, gondolta, és elfordította a fejét, hogy ne kelljen belenéznie a férfi fürkésző szemébe. Viszont ha ügyesen csinálom, akkor lehet, hogy bemutat Angelo Tyrosnak.

Az ő segítsége nélkül egy ilyen jelentéktelen kis újságíróncskének esélye sincs, hogy a közelébe férközzön. Ha most visszamenne a bálterembe, és megpróbálkozna vele, a smasszerei bizonyára megakadályoznák.

Mikos a lány hallgatását rosszallásként értelmezte, és gyorsan hozzátette:

– De ha netán azt a benyomást keltettem volna, hogy Angelo Tyros hideg és érzéketlen ember, akit csak a pénz és a hatalom érdekel, akkor engedje meg, hogy korrigáljam a képet. Angelo tud nagyon kedves és barátságos is lenni.

– Rendben, erre gondolni fogok, mikor írom a cikket.

– Én is sokat fogok gondolni erre az éjszakára – közölte a férfi olyan mély, érzéki hangon, hogy Gina egészen beleszédült.

– De miért? – kérdezte fojtottan.

Mire a férfi megint átkarolta a vállát, majd kisvártatva feljebb csúsztatta a kezét a nyakán.

– Mind a ketten tudjuk, miért, *calli mou*.

Nos, ami őt illeti, ő nem tudja. Vagy legalábbis nem tudja pontosan. Persze azzal az első pillanattól fogva tisztában volt, hogy ha feljönne a teraszra, akkor Mikos előbb-utóbb meg fogja csókolni. És azzal is, hogy ő ezt a csókot viszonzni fogja. Mert attól függetlenül, hogy milyen stratégiai tervei voltak a férfival kapcsolatban, azt nem tagadhatta, hogy szép, mint egy görög isten, és úgy vonzza őt, mint a mágnes a vasat.

És saját magát sem érezte még soha ennyire kívánatosnak. Pedig eleinte nem értette, miért pont rá esett a férfi választása, hiszen a bálterem csak úgy nyüzsgött az izgalmas és rafinált estélyi ruhákba öltözött gyönyörű nőktől.

Az ő ruhája ezzel szemben volt már vagy ötéves, és már akkor sem számított különleges, egyedi darabnak, amikor megvette. És más nőkkel ellentétben, akik tele voltak aggatva mindenféle értékes ékszerrel, neki csak egy lila biszmulánc volt a nyakában, amit még egyszer kislánykorában kapott.

Illetve tulajdonképpen csak a medál volt rajta régi, amit ő fűzött fel egy fekete bársonyszalagra, mivel az eredeti lánc már rég elszakadt. Ha nagyon akarta, akár elegánsnak is volt mondható, és első ránézésre illett is az alkalomhoz, de azért a többiekén levő igazi ékszerekhez nem volt mérhető.

De vajon Mikos Christopoulos akkor miért éppen őt, a pénztelen, semmilyen befolyással nem rendelkező, ismeretlen kanadai újságírónőt tünteti ki a figyelmével?

– Ez nem válasz a kérdésemre, Mikos – mondta, mikor sikerült megszólalnia.

– Nem? – kérdezte a férfi mosolyogva. – Akkor talán ez választ ad az összes kérdésemre – mondta, majd lehajolt hozzá, és gyengéden szájon csókolta.

Gina kénytelen volt a vállába kapaszkodni, mert úgy érezte, nem tartják meg a lábai. A csók teljesen kibillentette az egyensúlyából, mind a szó eredeti, mind pedig átvitt értelmében, és arra gondolt, hogy ő ilyen még életében nem élt át. Hogy képes ez a pasas egyetlen csókkal így elcsábítani őt?

Ez egyszerűen örület! Máris olyan intenzív, már-már kínzó vágyat érzett iránta, mint még soha senki iránt. Remegő kézzel beletúrta a férfi hajába, és szétnyitotta az ajkát, hogy Mikos nyelve belehatolhasson.

Ne felejtsd el, miért vagy itt, intette őt egy belső hang. Nem egy érzéki kalandért tetted meg a hosszú utat Kanadától Görögorszáig.